

Een motorvakantie in de Dolomieten

In 1986 nam ik voor het eerst deel aan een door de KNMV georganiseerde motorvakantie in de Dolomieten. Startpunt was de in zuid-Duitsland gelegen plaats Marktoberdorf, vanwaar de Oostenrijkse bergen al waren te zien. De reis er naar toe maakte ik in m'n eentje en onderweg kampeerde ik enige dagen bij het mooie stadje Calw aan de Nagold, gelegen in het noordelijke deel van het Zwarte woud.

In Marktoberdorf, waar we ons (zo'n 30 motorrijders) in een hotel verzamelden, werden we na het diner geïnformeerd over de komende week en kregen we de route voor de volgende dag uitgereikt. Die voerde over smalle wegen via het Oetztal en de Timmelsjoch door Oostenrijk en de Jaufenpass in Italië naar Selva di Cadore, waar we de rest van de week zouden verblijven. Vanuit dit midden in de Dolomieten gelegen dorpje zouden we dan elke dag tochten kunnen maken over zoveel mogelijk passen. Uiteindelijk ben ik die week dan ook over zo'n 40 gekomen, plus alle daarbij behorende hairpins uiteraard.

Aangezien het voor mij de eerste keer was dat ik in de bergen reed, ben ik maar rustig begonnen. Maar ja, eenmaal in het Dolomietengebied gearriveerd vind je in alle richtingen bergen en passen en zul je er toch overheen moeten.

Dat ondervond ik al op de eerste toerdag, toen ik een route dacht te kunnen inkorten door eerder een afslag naar ons basisdorp te nemen dan op de routebeschrijving beschreven stond. Zodoende hoefde ik over nog maar één pas en de weg er naar toe was breed en makkelijk te berijden.

Eenmaal over de opvallend stille pas hield echter plotseling het asfalt op en moest ik verder over los grind en "wasbord-stukken". En dat vervolgens over een afstand van 7 kilometer, inclusief hairpins en al dalend; het werd meteen mijn vuurdorp.

De volgende dag heb ik mij wel aan de routebeschrijving gehouden en kwam daardoor over zes passen die ik alle moeiteloos nam en waarvan ik ook zeer genoot; ze voerden namelijk door prachtige gebieden.

Aan rijden in de bergen wende ik dus sneller dan ik had gedacht en dat maakte ook dat ik daardoor veel ontspannender kon rijden en dus meer genieten van het landschap. Want rijden in de Dolomieten is toch wel iets unieks, niet één pas is er gelijk aan de andere en zo gauw je de beroemde, maar wel zeer drukke Dolomitenstrasse verlaat merk je dat er nog veel mooiere wegen en passen zijn. Die zijwegen zijn smaller, maar dus ook rustiger, vele zijn bijvoorbeeld verboden voor bussen en auto's met caravan, en de aller smalsten voeren vaak over de mooiste passen. Zo produceerde ik menige zweetdruppel bij het bestijgen van de Passo di Mànghen, 2047 meter hoog, maar ik had op de top wel weer een zeer voldaan gevoel. Niet alleen omdat ik weer een onverharde pas had genomen (inmiddels is die wel verhard), maar ook omdat de rit door een prachtig natuurgebied voerde, waarvan ik volop kon genieten zonder al te veel te moeten letten op het overige verkeer. De Passo Pordoi bijvoorbeeld, midden in de Dolomitenstrasse is ook erg mooi, maar op de top sta je dan wel op een parkeerplaats tussen honderden auto's en bussen, hetgeen het stil genieten van de natuur niet bepaald bevordert. Die verwondering over de natuur beleefde ik bij elke bocht, want steeds is het uitzicht weer anders en het is dus begrijpelijk dat ik geen enkele moeite heb gehad de vier meegebrachte filmrolletjes vol te krijgen.

Ik heb dus genoten, die tijd in de Dolomieten. Ook van het rijden op de motor, waarbij ik mij steeds weer bewust was hoe zeer het noodzakelijk is dat mens en machine een eenheid vormen. Degenen die probeerden dat te scheiden en de mens belangrijker te maken, hebben gemerkt dat zoiets meteen wordt afgestraft. Gelukkig bleef dat tot wat schaaf- en slijtplekken beperkt.

Overigens waren we bij pech niet alleen op ons zelf aangewezen, want als laatste vertrok altijd “de technische man” die, fungerend als bezemwagen, in staat was allerlei panne en ander ongemak te klaren.

Aangezien de Dolomieten natuurlijk ook een ideaal gebied is om te wandelen, heb ik op de (niet verplichte) rustdag mijn motorlaarzen laten staan en de bergschoenen (met profiel!) aangetrokken voor een stevige wandeling. Rustig rijden op de motor biedt al veel kans tot het zien van meer dan alleen asfalt, wandelen echter brengt pas goed het contact met de natuur tot stand. Tientallen bloemen en vogels die je bij ons niet ziet heb ik daar kunnen bewonderen en wat te denken van een picknick aan de rand van een bruisende bergbeek.

Waar ik tijdens die week ook van heb genoten was de huisvesting. Welk een luxe om na een dag toeren weer terug te keren in het driesterren hotel met alles d'r op en d'r aan, zelfs een sauna en een overdekt zwembad. Na vooraf een week gekampeerd te hebben, genoot ik des te meer van het gevoel nu nergens voor te hoeven zorgen en alles opgedist te krijgen. Zelfs het uitstippelen en bedenken hoe ik op mooie plaatsen kon komen hoefde niet, want elke dag lag er weer een beschrijving van een nieuwe boeiende route klaar, voerend over de mooiste wegen en passen.

Ook de terugreis maakte ik in m'n eentje en niet (zoals was georganiseerd) via de start- en finishplaats Marktoberdorf. Ik had een mooie route uitgestippeld door noord-Italië, langs het Comomeer naar Lugano en Dongio, waar ik in een motorvriendelijk hotelletje (die staan in een gidsje vermeld) overnachtte. De volgende dag reed ik via de Oberalppass, de Schöllenen-schlucht en het Vierwoudstedenmeer naar Basel. Dertig kilometer noordelijker vond ik in Hùgelheim het volgende motorminnend hotel. Vanaf hier volgde ik verder de Rijn, waaraan ik onderweg nog eens kampeerde.

Onderweg in Zwitserland realiseerde ik mij verschillende keren de passen er maar kinderspel te vinden vergeleken met die in de Dolomieten. Had ik daar stijgingen en dalingen gehad variërend van 14% tot 24%, vaak over smalle, onaangekondigde haarspeldbochten, langs steil oprijzende bergen of langs diepe afgronden, soms zonder een beschermend muurtje, hier viel mij op hoe goed de wegmarkering was en hoeveel waarschuwborden er stonden. Ook het ruige en vaak onverzorgde van de paswegen in de Dolomieten, dat overigens goed past bij de ongenaakbare kale bergen, vormde een contrast met mijn rit door Zwitserland.

Toen ik op een avond Nederland weer binnenreed scheen de zon vanachter hoog oprijzende cumulus wolken over het oude mij zo vertrouwde land. En steeds moest ik mijzelf inprenten dat het inderdaad wolken waren, daar aan de einder en niet de toppen van de Dolomieten, de Sella, de Marmolada of de Civetta. En elke keer gebeurde dat met een gevoel van spijt.

Groningen, 1986 - Copyright © - B. D. Poppen

Afgedrukt in het blad “Kettingreactie” van de motorclub Martinistad te Groningen.

Deze pagina is onderdeel van de homepage van B. D. Poppen

<http://www.bdpoppen.nl>